
Murányi Zita

BEFELÉ FORDULOK

befelé fordulok, mintha aludni,
ismét előről kezdi, hetek óta
ugyanaz a névsor,
a nő A-tól Z-ig és a hozzátartozó,
bűvös hétjegyű szám,
rám bízva tárcsázom-e, amit
álmában motyog
jó, hogy reggel morcosan,
de mért erőltetek mégis mosolyt,
hagyom, hogy testem naivan
testéhez simuljon,
elfelejtette vagy nem emlékszik tényleg,
mennyire gyűlölöm ezt a pózt, ha így,
teljes súlyával szeret,
agyonnyom előbb-utóbb,
laposra koptatott billentyű
szorulok, eztán majd kerül,
markolászhat telefonzsinórt,
hívása hosszan kicsöng.

HOGY FEJEMRE OLVASSA

hogy fejemre olvassa, falhoz állít,
testemről szégyen nélkül pereg
le rávakolt bűn, azzal vádol,
amit soha, ha ezt-azt mégis, hallgat
szárazon, vétkem csupán, feledhető,
ártatlannak azért semmi esetre sem,
nem hit kérdése, legyint, melyik
barátommal, legalább a nevét,
áruld el, még mit, nem csalódom,
dührohamot mindig pofon követ,
elcsattan kettő, asztalnak lendületből,
ágy híján esem, anyámhoz költözöm, vágok
vissza, szerinte megfenyegetem,
sajgó térdemre fáslit, aztán hova,
a hely egyelőre még tisztázatlan, bicegve,
mint aki rosszban sántikál, indulok
botlásaim aprók, halvány, remegő glória,
még visszaneézni se, küszöbét lépem át.